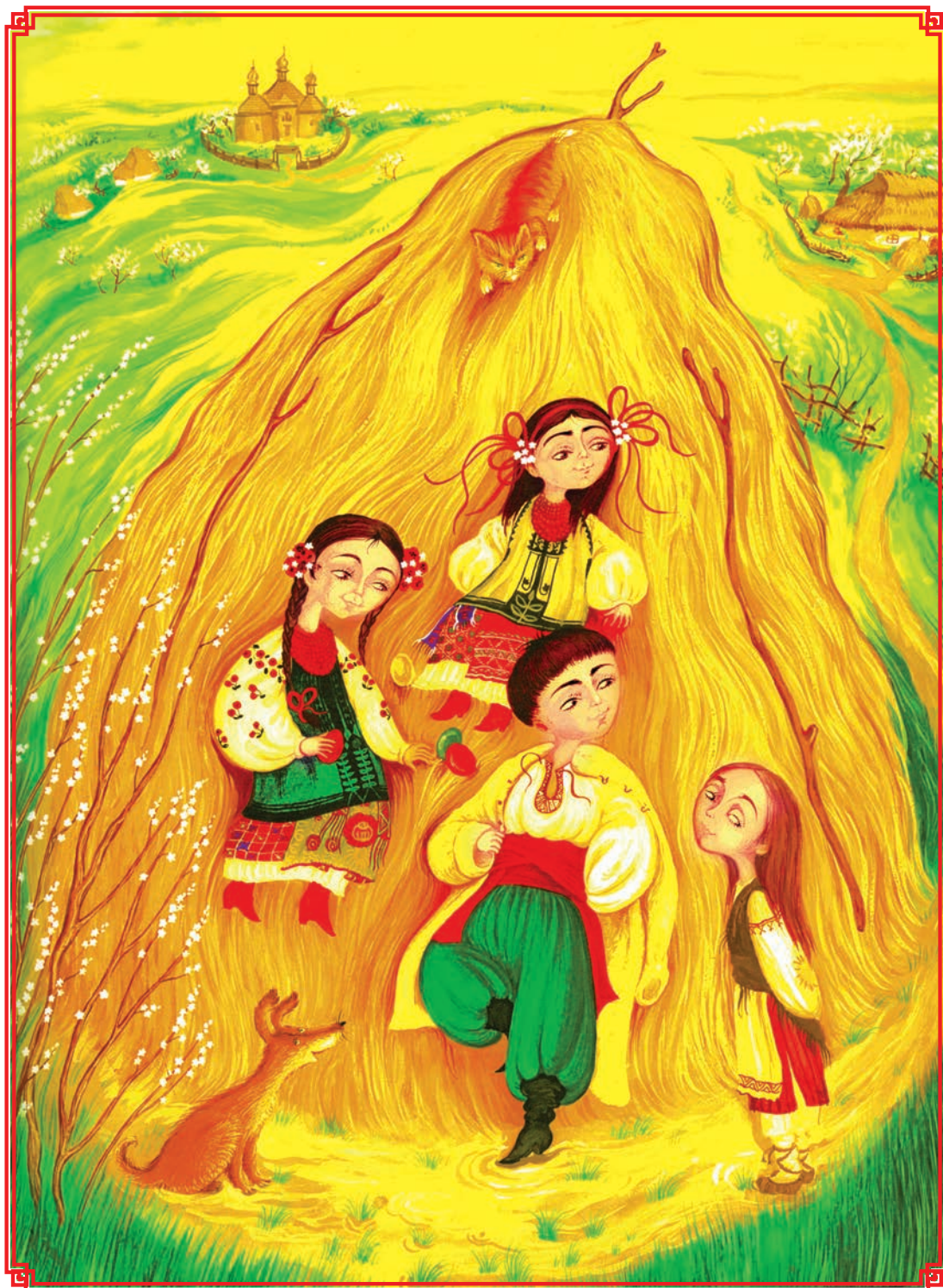

КВІТЕНЬ 2018/2019 р.

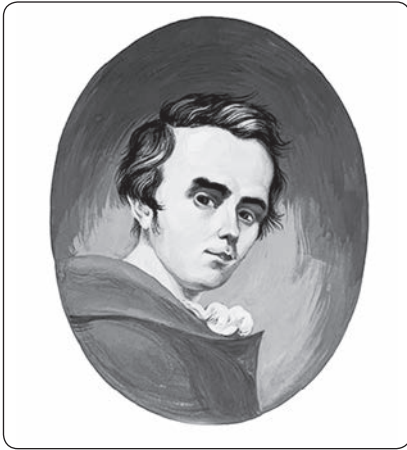
8

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Тарас Шевченко

* * *

На Великдень на соломі
Против сонця діти
Грались собі крашанками
Та й стали хвалитись
Обновами. Тому к святкам
З лиштвою пошили
Сорочечку. А тій стьожку,
Тій стрічку купили,
Кому шапочку смушеву,
Чобітки шкапові,
Кому свитку. Одна тільки
Сидить без обнови
Сиріточка, рученята
Сховавши в рукава.
– Мені мати купувала.
– Мені батько справив.
– А мені хрещена мати
Лиштву вишивала.
– А я в попа обідала, –
Сирітка сказала.

Володимир Сосюра

* * *

Прилетять журавлі. Я вже чую їх крик
угорі у вечірню годину.
В шумі теплому трав, сяйві тихому рік
прилетять журавлі на Україну.

А вона усміхнеться буянням вогнів,
зацвіте молодими садами,
мов троянда сама... серце зілле свій спів
з солов'їними щастя піснями.

Сніг летить, сніг летить, і од білої мли
моїм думам немає упину.
Сад мовчить, сад мовчить... вже чекає, коли
журавлі прилетять на Україну.

Тамара Коломієць Веснянка

Ішла весна-красна
у синій хустинці.
Несла весна-красна
у скриньці гостинці.
Ягнятам – травцю,
гусятам – водицю,
каченяткам – ряску,
а малятам – казку.

На обкладинці журналу
малюнок української худож-
ниці Марини Михайлошиної
до вірша Т. Шевченка «На
Великдень на соломі».

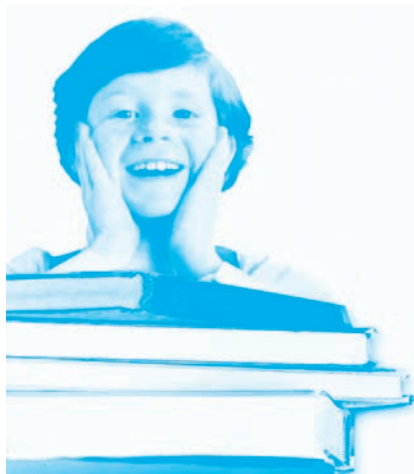
Розмалюй.

Ніна Мудрик-Мриц Зайчикова пригода

Ішов зайчик крізь лісок,
Ніс торбину писанок.
Вийшов зайчик на горбок,
Зачепився за пеньок.
Покотились на всі боки
Зайчик, торба, писанки.
Налякався зайчик: «Ах!»
Заховався у кущах.
Вийшли діти у лісок,
Назбирали писанок.
Залишили в лісі сміх,
Щоб радіти зайчик міг.

Чи знаєте ви, що...

Василь Слапчук

Паска

У матусі – безліч справ,
Ніколи присісти.

Вже паски пекти пора –
Молиться на тісто.

Свято Пасхи навесні.
Будній день сьогодні.
А за три коротких дні –
Празник Великодній.

Пахнуть Паскою ці дні –
Хоч в селі, хоч в місті.
Паски хочеться мені
Та не можна їсти.

Як прийде Великий День,
Як настане свято,
Ми до церкви всі підем,
Паску там посвятим.

Втішимось: Христос воскрес!
Божий день для світу!
Помолившись, люд увесь
Може розговорись.

28 років, 2 місяці і 19 днів

19 грудня 1686 року Робінзон Крузо (герой книги Данієля Дефо) залишив безлюдний тропічний острів, на якому провів 28 років, 2 місяці і 19 днів.

Роман вперше був опублікований у квітні 1719 року і коротко названий за іменем головного героя. Книга започаткувала класичний англійський роман і породила моду на псевдодокументальну художню прозу; її нерідко називають першим «справжнім» романом англійською мовою. Твір Дефо став літературною сенсацією і породив безліч наслідувань. Роман зробив ім'я Робінзона загальним. Оповідання, подібні розповіді Робінзона, називаються «робінзонадами».

Повна назва твору «Життя, незвичайні та дивовижні пригоди Робінзона Крузо, моряка з Йорка, який прожив 28 років у повній самотності на безлюдному острові біля берегів Америки поблизу гирла річки Оріноко, куди він був викинутий корабельною аварією, під час якої весь

екіпаж корабля крім нього загинув, з викладом його несподіваного звільнення піратами; написані ним самим».

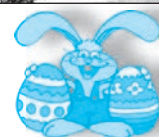
В основу першого твору було взято епізод з життя шотландського моряка **Александра Селкірка**.

Другий роман – «Подальші пригоди Робінзона Крузо» – менш відомий.

У ньому старий Робінзон, відвідавши свій острів і втрапивши П'ятницю, доплив у торговельних справах до берегів Південно-Східної Азії і змушений добиратися до Європи через всю Росію, щоб з Архангельська відплисти в Англію.

Існує і третя книга Дефо про Робінзона Крузо, вона має назву «Серйозні роздуми Робінзона Крузо» і є збірником есе на моральні теми; ім'я Робінзона Крузо вжито автором для того, щоб привернути інтерес публіки до цього твору.

Свій найзнаменитіший роман Дефо написав у віці 59 років, всього ж у автора близько 500 творів, серед них памфлети, статті.

У СВІТІ КАЗОК

У народних казках відобразились довготривалі спостереження людини над життям тварин, їхньою поведінкою та взаєминами. Образи, казкові характери, ситуації, в яких діють герої і розкривають свою сутність, мають не буквальне, а переносне значення.

У зв'язку з цим згадаймо слова письменника Івана Франка: «Діти люблять звірів, чують себе близькими до них, розмовляють з ними і розуміють їх: от тим-то й оповідання про звірів їм такі цікаві, особливо коли ті звірі в байці ще починають говорити, думати і поводитися, як люди...»

Журавель сватає чаплю (Українська народна казка)

Жили собі на болоті журавель і чапля. Скучно було журавлю самому жити, а не стало йому пари, щоби ся оженив з своєю партією, з журавлихою, і пішов до чаплі посватати її, щоби з нею оженився. А вона його зганьбила, як прийшов.

тогда, як я тебе сватав, а тепер: за двері!

І пішла чапля з плачем і зо встидом до свого дому. А потім розгадав собі журавель:

– Шкода, що-м не взяв чаплю за жону. Піду ще раз.

І приходить до неї і перепрошує її:

– Чапле, піди за мене заміж.

А чапля йому відповіла:

– Геть з моєї хати! Було тоді брати, як я приходила до твоєї хати!

І так вони до нинішнього дня ходять і сватають себе, але не можуть поженитися.

– В тебе одіж коротка, ноги дуже довгі, кормити мене не будеш мав чим, іди геть, ти з довгою шиєю!

І журавель пішов зо встидом до свого дому. По тім сватанню розгадалася чапля:

– Скучно мені буде самій жити. Ось піду я та посватаюся з журавлем.

І приходить і перепрошує журавля:

– Возьми мене за жінку.

А він їй відповідає:

– Іди геть, ти недорослого роду та недоброго. Було йти

Оксана Лятуринська

Летять лелеки

Клекіт, клекіт, клекіт!
То летять лелеки
радісним ключем.
Вибігай хапцем
під веселий гомін
набирай соломи!

– Не летіть, лелеки,
від села далеко!
Крильця вам спадуть.
Ви сідайте тут,
на селянську стріху,
людям на утіху!
Хата недалечко.

Тут вам на гніздечко
от соломи жмут,
хлопці й ще знесуть,
ще знесуть чимало,
щоб не нарікали!

ЯК НАРОДИВСЯ УКРАЇНСЬКИЙ БОРЩ

(Казка)

Українські пташки вирішили запросити звірят на дружню зустріч у сосновий Бір. Вони збиралися залагодити деякі непорозуміння, що виникли між ними з давніх часів.

Цар птахів Орел викликав до себе всюдисущих Сорок і наказав повідомити про це усіх чотирилапих мешканців лісів, степів і гір.

Наступного дня на галявині біля соснового Бору зібралася сила-силенна звірів. Були

серед них і свійські, тобто ті, що живуть поряд з людиною, і дикі.

Зустріч вдалася на славу. Звірі та пташки виконували пісні, написані великим композитором Соловейком, милувалися картинами, які намалювали власним пір'ям Півень та Індик. А на завершення мистецької програми відбулися бальні танці, створені знаменитою парою – Лебедем і Лебідкою. Звірі танцювали з птахами впереміж, викликаючи захоплення у тих, хто не міг взяти участь у цьому дійстві.

А потім лунали тости за дружбу і добросусідство між тваринами, які мешкали на одній землі.

Коли справа дійшла до частування, отут і виникла заминка. Старший кухар гусак Гоґа розвів крила:

– На жаль, зібраних продуктів не вистачить на всіх... Те,

що принесли у дзюбах птахи, може задовольнити апетит хіба що ведмедя...

І раптом гусак Гоґа вдарив себе ложкою по голові.

– Я знайшов вихід! Ми зваримо для гостей гарячу страву, якої ще ніхто не куштував! Тим більше, води у нас вистачить на всіх!

Гусак Гоґа і його помічники кидали у великий баняк картоплю, буряки, моркву, капусту, квасолю, цибулю, часник, усе, що було зібрано птаством... Приправили кропом і петрушкою, додали пару відер солі, сметани. Старший кухар усе це вариво перемішував великим ополоником, приказуючи:

*Варися страва
Усім на славу!*

Задзвеніли миски, над якими здійнялася густа пара, і гості приступили до вечері. Шкода, що не було там Миколи Гоголя. Тільки він міг описати все, що діялося за столами. Гості їли гарячу страву з таким апетитом, облизуючись до вух. І просили: ще! Це був тріумф кулінарного мистецтва.

А після вечері гості допитувалися: як же називається така смачна страва?

– Вона ще немає назви, – розвів крила гусак Гоґа, – однак спробую вгадати її. Оскільки наша зустріч відбулася в сосновому БОРУ, а ви просили страви ЩЕ, то й назвемо її БОРЩЕМ.

– Слава борщу! – вигукували звірята, і пташки, підкидаючи гусака Гоґу вище хмар.

З того часу борщ на нашому столі посідає перше місце. Навіть приказка така існує: «То не українець, хто не любить борщу!»

Ігор СІЧОВИК

Лідія Повх

Весна

На гілочці тоненькій
Сиділа сіра пташка.
Сидіти їй, маленькій,
Було на гілці важко.

Та гілочка гойдалась!
Та гілочка хиталась!
Ще трохи-трохи-трохи –
І пташечка б зірвалась!

А пташечка маленька
Того й не помічала,
Бо пташечка сіренька
Захоплено співала.

Захоплено співала,
Неначе чарувала...
Ще трохи-трохи-трохи –
І гілка цвітом стала!

РІДНА МОВА В РІДНІЙ ШКОЛІ

Вкінці минулого місяця Основна школа з дитсадком в Орябині, що на Старолубовнянщині, привабила до себе батьків і гостей Днем відкритих дверей.

Орябинську школу, де вчиться українська мова, у цьому навчальному році відвідує 75 учнів, дитсадок – понад двадцять дітей.

Під час дня відкритих дверей учні школи показали свій талант, знання. Присутніх зустріли українськими народними піснями і танцями. Потім запрошували у класи, аби пред'явити свої знання.

Приємно відзначити, що учні свято бережуть традиції свого села. Не тільки їх вивчають, але знайомлять з ними і гостей, які завітають у школу.

(р)

Учениці вітали батьків і гостей Дня відкритих дверей.

Усіх зачарувала українська народна пісня.

У мультимедіальному класі відбулася презентація мов, які вчать у школі. Звучала тут і рідна українська мова.

Марійка Підгірянкa

ШКОЛА

Школо наша, школо,
Приголуб нас, мила,
Пригорни усіх нас,
Як голуб під крила.
Ти нас всіх научиш,
Як на світі жити,
Як зло оминати,
Як добро чинити.
Бджілоньки – на квіти,
Дітоньки – до школи,
Там збирають мудрість,
Як мед у полі бджоли.

Олександр Олесь

Рідна мова в рідній школі!
Що бринить нам чарівніш?
Що нам ближче, і миліш,
І дорожче в час неолі?!
Рідна мова! Рідна мова!
Що в єдине нас злива, –
Перші матері слова,
Перша пісня колискова,
Як розлучимось з тобою,
Як забудем голос твій,
І в вітчизні дорогій
Говоритимем чужою?!
Краще нам ніими стати,
Легше гори нам нести,
Ніж тебе розіп'ясти,
Наша мова, наша мати!
Ні! В кім думка прагне слова,
Хто в майбутнім хоче жить,
Той всім серцем закричить:
«В рідній школі рідна мова!»
І спасе того в неолі
Наша мрія золота,
Наше гасло і мета:
Рідна мова в рідній школі!

З ПОШТОВОЇ СКРИНЬКИ

Подих весни

Весною повіяло і у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі в Пряшеві, куди завітала член Національної спілки народних майстрів України **Ольга Ловга** (на фото) з виставкою своїх робіт під назвою «Подих весни».

Чим властиво займається майстриня з Іршави (Закарпатська область України)?

Бісероплетінням, вишивкою, працює у техніках гладь, мережка, хрестик. Вироби Ольги Ловги – прикраси, картини, панно, писанки.

Вона активна учасниця всеукраїнських та закордонних художніх виставок.

Леся Пронь СОЛЯЧНИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Зеленіє травка.
Вже весна прийшла.
Свято Великодне
Лине до села.

Коло церкви гомін.
Ось і діточки.
Всі такі гарненькі,
Наче квіточки!

Дзвін церковний зринув
Аж під небеса!
Сонячний Великдень –
Це така краса!

Леся Пронь ВЕЛИКДЕНЬ

В небі сяє місяць,
Наче паляничка.
В дівчинки Галинки
Є нова спідничка.

В кошику з лозини –
Паска і ковбаска,
Писанки барвисті,
Гарні, мовби казка.

Вранці сонце встане,
Галочку розбудить,
Поведе до церкви,
Бо Великдень буде!

Людмила Под'яворінська

Гордий панок

Один білий, другий чорний –
два пани примітні
раз на вулиці зустрілись
біля підворотні.

Мають віники з собою,
видно, що при ділі,
усміхаються, неначе
зустрічі зраділи.

«Ранку доброго вам, панку!» –
привітався чорний;
але білий ані – слова.
Чи такий гонорний?

«Що стоїш, немов святенник,
до землі прикутий?»
А для білого той голос –
ніби й не почутий...

«Раз ти гордий, то лишайся! –
чорний має гадку. –
Ще знайду собі я друга,
буде все в порядку!»

Пішов чорний собі далі,
трохи понудився,
а за хвилику з димаря вже
весело дивився.

Бачить: так по-весняному
з неба сонце гріє...
В кого сани тільки, в того
чуб зі страху пріє.

Сажотрус лише сміється:
хай і дні весняні,
димарем додолу з'їде,
не потрібні сани.

Іде чорний, посвистує...
Під обід було то...
Гледь: а де панок той гордий?
Там вода, болото...

*Зі словацької переклав
Петро Скунець*

Анатолій Костецький

Так починається весна

Знов починається весна!...
Знов починаються дива...
То серед двору із-під снігу
Раптово визирне трава,
То раптом лагідні веснянки
Засіють щоки та носи,
Чи розщобечуться –
Ще зранку! –
Птахи на різні голоси!
А вчора...Вчора...
Що й казати!
Всі веселилися
До сліз:
Славко –
Дражнило й задирака –
Наталці проліски приніс!...
І зовсім це не дивина:
Так починається весна!

Л. Цілик

Де поділася весна?

Диво дивне, дивина –
Де поділася весна?
Ми гуртом її шукали
І до сонечка гукали:
«Подивись-но з висоти,
Де нам весноньку знайти?»
Каже сонце: «Ось вона!
Спить у пролісках весна.
По снігах вона блукала,
От у лісі й задрімала.
А тепер я залюбки
До весни зроблю стежки!»
Враз з'явилися струмочки,
Задзвеніли як дзвіночки
По долинах, по ярах
І весні вказали шлях.

Наталія Забіла

Весна

Ось іде весна ланами,
Перелогами, лісами.
Де не ступить – з-під землі
Лізуть паростки малі.
Як опустить вниз правицю –
Зеленіє скрізь травиця.
Як лівицю підведе –
Всюди листя молоде.
На берізку гляне зблизька –
У сережках вся берізка,
До верби підійде – ба! –
В білих котиках верба.
А як здійме руку вгору
До блакитного простору –
З кожним помахом руки
Линуть з вирію пташки.
Розквітають в луках квіти,
Зеленіють в лісі віти.
Все зелене, молоде...
За весною літо йде!

А вже весна

А вже весна, а вже красна.
Із стріх вода капле. (Тричі)

Молодому козакові
Мандрівочка пахне. (Тричі)

Як поїхав козаченько
У чистеє поле. (Тричі)

За ним його дівчинонька:
«Вернися, соколе!» (Тричі)

«Не вернуса – забарюся,
Гордуеш ти мною. (Тричі)

Буде ж твоє гордування
Все перед тобою». (Тричі)

Помандрував козаченько
З лубен до Прилуки. (Тричі)

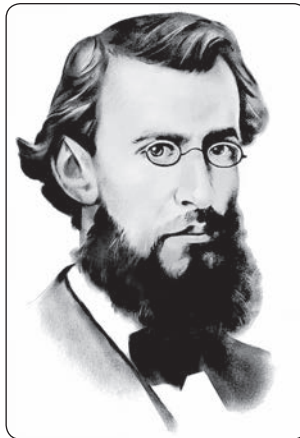
Ой плакала дівчинонька,
Здіймаючи руки. (Тричі)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Панас Мирний

Український письменник **Панас Мирний** – Панас Якович Рудченко – народився 13 травня 1849 року в родині бухгалтера повітового казначейства в місті Миргороді на Полтавщині. Незначною була освіта Панаса Рудченка, бо після кількох років навчання в Миргородському парафіяльному, а потім у Гадяцькому

повітовому училищі, чотирнадцятилітній хлопець йде на власний хліб.

Перші його твори (вірш «Україні» та оповідання «Лихий попутав»), підписані прибраним ім'ям Панас Мирний, з'явилися у львівському журналі «Правда» в 1872 році.

Ще 1875 року в співавторстві з братом Іваном Біликом закінчив роботу над романом «Хіба ревуть воли, як ясла повні?», але (у зв'язку з Емським указом) твір не був опублікований і вперше з'явився в Женеві у 1880 році.

Твори Панаса Мирного – оповідання: «Лихий попутав»; автобіографічне оповідання «Ганнуся»; цикл оповідань «Як ведеться. так і живеться»; «Пасічник»; «Яків Бородай»; «Замчище»; «Визвол»; «Морозенко»; повісті: «П'яниця»; «Лихі люди»; «Лихо давнє й согочасне»; «Голодна воля»; «Заводою»; романи: «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»; «Повія»; новела «Лови»; п'єса «Лимерівна».

Помер Панас Мирний 28 січня 1920 року.

У 1978 році Східно-словацьке видавництво в Кошицях видало по-словацьки роман українського письменника Панаса Мирного «Хіба ревуть воли, як ясла повні?» під назвою «Premrhaná sila» («Пропаца сила») у перекладі Андрія Пестременка.

Панас Мирний

ПОЛЬОВА ЦАРІВНА

(Уривок з роману «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»)

Надворі весна вповні. Куди не глянь – скрізь розвернулося, розпустилося, зацвіло пишним цвітом. Ясне сонце, тепле й приязне, ще не встигло наложити палючих слідів на землю: як на Великдень дівчина, красується вона в своїм розкішнім убранні... Поле – що безкрає море – скільки зглянеш – розіслало зелений килим, аж сміється в очах. Над ним синім шатром розіп'ялось небо – ні плямочки, ні хмарочки, чисте, прозоре – погляд так і тоне... З неба, як розтоплене золото, летіє на землю блискучий світ сонця; на ланах грає сонячна хвиля; під хвилию спіє хліборобська доля... Легенький вітрець подихав з тепло-го краю, перебігав з нивки на нивку, живить, освіжав кожну билинку... І ведуть вони між собою тиху-таємну розмову: чути тільки шелест жита, травиці... А згори лине жайворонкова пісня: доноситься голос, як срібний дзвіночок, – тремтить, переливається, застигав в повітрі... Перериває його перепелячий крик, зірвавшись угору; заглушає докучне сюрчання трав'яних коників, що як не розірвуться, – і все те зливається до купи в якийсь чудний гомін, вривається в душу, розбуркує в ній добрість, щирість, любов до всього... Гарно тобі, любо, весело! На серці стихають негоди на думку не лізуть клопоти: добра надія обгортає тебе добрими думками, бажаннями... Хочеться самому жити й любити; бажаєш кожному

щастя. Недаром в таку годину – аби неділя або яке свято – хлібороби виходять на поле хліба обдивлятися!

Отакої саме пори, в неділю, після раннього обіднього часу, – тим шляхом, що, звившись гадюкою, пославсь од великого села Пісок аж до славного колись Ромодану, – йшов молодий чоловік. «Не багатого роду!» – казала проста свита, накинута наопашки, – «та чепурної вдачі», – одмовляла чиста, біла, на грудях вишивана сорочка, виглядаючи з-під свити. Червоний з китицями пояс теліпався до колін, а висока сива шапка з решетилівських смушків, перехилившись набакир, натякала про парубоцьку вдачу...

Ішов справді парубок. На перший погляд – йому, може, літ до двадцятка добиралося. Чорний шовковий пух тільки що висипався на верхній губі, де колись малося бути вусам; на мов стесаній борідці де-где поп'ялось тонке, як павутиння, волоссячко. Ніс невеличкий, тонкий, трохи загострений; темні карі очі – теж гострі; лице довгообразе – козаче; ні високого, ні низького зросту, – тільки плечі широкі, та груди високі... Оце й уся врода. Таких парубків часто й густо можна зустріти по наших хуторах та селах. Одно тільки в цього неабияке – дуже палкий погляд, бистрий, як блискавка. Ним світилася якась незвичайна сміливість і духовна міць, разом з якоюсь хижою тугою...

Розмалюй.

Олена Пчілка

Весняні квіти

Весна-чарівниця, неначе
цариця,
наказ свій послала, щоб
краса
встала,
і проліски, і травка, й зелена
муравка,
і кульбаба рясна, і фіалочка
ясна –
всі квіти весняні, веселі,
кохані,
з-під листя виходять, голівки
підводять
од сну зимового до сонця
ясного!

Михайло Стельмах

Весняний дощ

Дощик теплий, дощик синій
Цілий день співав в долині.
І під цей весняний спів
У долині луг зацвів.
В лузі повно квіточок
І маленьких діточок.

Картопляні страви

Ти навіть не уявляєш собі, скільки існує різноманітних і смачних картопляних страв.

Картопля, смажена з яйцями

Очищену і зварену картоплю наріж кружальцями і підрум'янь у маслі на сковороді. Потім залий підбитими яйцями і постав запікатись у духовку.

Яйця можна підбивати з молоком і без молока. Не завадить, якщо ти покладеш у яєчну масу дрібно нарізану зелену цибулю або кріп. Не забувай про сіль!

На 1 кг картоплі візьмеш 3 яйця, 1 склянку молока та 2 столові ложки масла.

Картопляні котлети

Коли в тебе буде готова портерта картопля, добавь туди столову ложку масла, яйця та трохи борошна. Як слід усе розмішай і почни робити котлети.

Насип на дошку борошна і поклади частину картопляного тіста. Потім викачай з цього тіста товстеньку ковбаску і розріж її на кавалки. Обваляй у борошні і поплескай ножом.

Коли всі твої котлети будуть готові, починай їх смажити.

Пам'ятай правило: геть усі котлети – і м'ясні, і рибні, і картопляні – треба класти на сковорідку з гарячим маслом, що стоїть на вогні.

На 1 кг картоплі беруть 3 яйця, півсклянки борошна, 2 столові ложки вершкового масла або олії.

Дмитро Білоус

Найдорожче

Синів і дочок багатьох народів я зустрічав, які перетинали гірські й морські кордони і на подив Багато бачили, багато знали.

Я їх питав із щирою душею:
– Яку ви любите найбільшу мову?
І всі відповідали: – Ту, що нею співала рідна мати колискову.

Василь Слапчук

Кроки весни

Сонце зазирає Андрійкові в обличчя. Світить уже не так по-зимовому байдуже. Лагідніше, веселіше. І Андрійкові свій настрій передає.

Зі школи додому Андрійко пішов не дорогою, а навпростець, через поле. Так і дорога коротша, і цікавіше. Можна уявляти, що йдеш снігами до полюса.

Снігу в полі ще багато, та він уже втрачає свою білизу, і місцями видно чорні латки землі.

Андрійко не поспішає. Йде собі та різні історії про власні героїства вигадує.

То він з пожежею бореться, то від лихих інопланетян світ рятує ... Вивів хлопця з задуми якийсь незрозумілий звук, що раз у раз повторювався.

Шух! А згодом знову: шух!

«Що за лихо?» – озиряється Андрійко на всі боки.

Зупиняється – тихо. Тільки-но рушив, знову: шух! – ніби вітер свистить біля вух. Навіть моторошно стало. Спочатку трошки, а потім – дуже.

На щастя з-за пагорба дядько Іван нагодився.

Привітавшись, Андрійко розповів дядькові про незрозумілі звуки. Дядько

Іван тільки посміхнувся:

– Це весна йде. Це її кроки чути.

– Весна?! – здивувався хлопчина.

– Так, весна. Сонечко пригріває, сніг розтає, струмочки течуть. А в деяких місцях між снігом і землею утворюється невеличка порожнеча. Ти зрушуєш сніг – і він з шумом осідає. Шурхотить. Зрозумів? – поклав Андрійкові долоню на плече дядько Іван.

А ввечері він казав мамі:

– Скоро вже весну побачимо. Я сьогодні чув, як вона йде.

Віктор Макушин. Хлопчик з бичками (бронза). Встановлено на причалі в м.Миколаєві 4.11.2018.

*Білий парус на світанку
Вітерець морський ловив,
Ну а я ловив тараньку
і бичків-пісковиків:
Вудку смикнув – і бичок... Є?..
Попаєся на гачок!..
(А. К., «Гуляє парус на Лимані»).*

Морське прислів'я

*Хто на морі не бував,
той Богу не молився.*

Казав мені один моряк,
Якому море по коліна:
– Ти народився, як і я,
В морській стОлиці України.

Коли ти був малим іще,
Знайома чайка на причалі
Тобі сіДала на плече,
Про щось схвильовано кричала.

Щоліта крабів ти ловив,
Бичків нанизував на в'язку.
На День Нептуна Бог морів
Подарував тобі тільняшку.

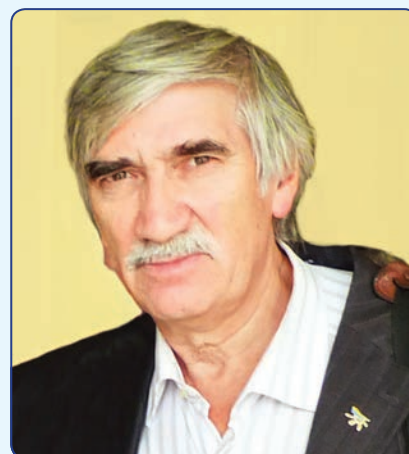
Та хто на морі не бував,
На бурю з берега дивився,
Той з Богом ще не розмовляв,
Хоч і не раз йому моливСя.

Коли на гойдалці морській
Твій корабель до хмар злітає,
А потім в прірві пропадає, –
Тоді душ **а** крізь буревій
Віч-на-віч з Богом розмовляє.

Анатолій Качан

В Україні з'явився пам'ятник читачеві. Він зведений в Одесі навпроти будівлі Одеської національної наукової бібліотеки. Автором скульптурного пам'ятника є художник Михайло Рева.

*Український письменник
Анатолій Качан.*

Наталія Забіла

Білі котики

**На вербі, на пагіллі,
Білі-білі котики.
Доторкнуться лагідно
Лоскотливим дотиком,
Доторкнуться котики,
Білі, невеличкі,
До руки, до ротика,
До моєї щічки.
Відламаю гілочку,
Гілочку-вербичку,
Та поставлю в пляшечку,
В пляшечку, в водичку,
Щоб листочки-стрілочки
Стали розвиватися
На вербовій гілочці
У моїй кімнатці.**

Павло Грабовський

**Прокидалось усе та цвіло навкруги;
Синій пролісок вився з-під снігу;
Розлилася вода, поїняла береги,
З гуком шумним проносило кригу.**

**Із далеких країн повернулись пташки,
Задзвеніли в пахучому гаю;
Скоро в зелень рясну уберуться садки, –
Не пізнати розкішного краю.**